

ministeren være rede til at paatage sig Forhandlingen med Udvalget, for saa vidt denne Side af Sagen angaar.

Den Side af Sagen, som angaar Justitsministeriet, er derimod det, som er udtrykt i selve Lovforslaget, nemlig at Revisorerne „skulle benyttes af Retterne, naar disse til Oplysning i offentlige Sager kræve en kritisk Revision af Regnskaber eller Forretningsførelse“. Jeg er nu ikke ganske sikker paa, om det vil være rigtigt at paalægge Retterne saaledes at skulle benytte visse bestemte Personer ogsaa i de Tilfælde, hvor den paagældende Domstol mener at kunne finde andre Personer, der ikke ere autoriserede efter dette Lovforslag, men som Retten mener nok saa godt eller bedre ville være i Stand til at udføre den paagældende Opgave. Men jeg skal i denne Henseende henvise til, at dette Forslag gaar jo ud paa, at de Revisorer, der beskikkes, skulle have et vist Maal af Lov-, Handels- og Regnskabskyndighed, det er det, som forlanges af dem. Men naar det er dette, der forlanges af dem, synes det mig, at det vilde være ret vidtgaende, om man vilde forlange af den paagældende Undersøgelsesret, der undersøger f. Eks. en Landmands Forhold eller andre Forhold, der ikke have noget med Handelsvæsenet at gøre, at den skal benytte disse lov-, handels- og regnskabskyndige Væsener, men derimod ikke maa benytte Folk, der ere kyndige netop i det, som den paagældende Undersøgelse drejer sig om: Landbrug, eller hvad andet det nu kan være. Det er jo muligt, at man ved Udarbejdelsen af dette Forslag har set noget ensidigt paa denne Sag, og at dette kunde rettes gennem yderligere Regler i Forslaget.

Der findes dernæst den Bestemmelse, at disse Revisorer skulle „med offentlig Troværdighed kunne afgive Erklæringer vedrørende forretningsmæssig Regnskabsførelse til Brug i retlige Forhold“. Det er en Bestemmelse, som jeg ikke kan have nogen som helst Indvending imod. Men naar det derefter siges, at der, for at et fuldt Bevis i Rettergang kan være til Stede, „udkræves overensstemmende Erklæringer fra to autoriserede Revisorer“, saa forekommer det mig dog, at denne Bestemmelse trænger til nogle Supplementsbestemmelser. Thi det kunde for-

staas saaledes eller maatte forstaas saaledes, at naar der foreligger overensstemmende Erklæringer fra to autoriserede Revisorer, er dermed ført fuldt Bevis for det, som disse to autoriserede Revisorer ere enige om. Men nu sætter jeg, at der kommer en Erklæring fra en tredje autoriseret Revisor, som gaar imod den Erklæring, som de to have afgivet; saa maa dog derved — det stemmer da med almindelige Bevisregler — den Erklæring, som er afgiven af de to, være saaledes svækket, at den falder til Jorden, og i alt Fald, at den ikke kommer til at udgøre fuldt Bevis. Ligeledes, hvis der imod den Erklæring, der er afgiven af de to Revisorer, som ere overensstemmende, foreligger andre Modbeviser, saa maa disse Modbeviser selvfølgelig ogsaa paavirke Betydningen af den overensstemmende Erklæring. Jeg tror, at det vilde være meget farligt, om man vilde lade denne Bestemmelse i § 3 blive staaende uden behørig supplerende Bestemmelser.

Der findes derefter i § 4 en Bestemmelse om, at disse autoriserede Revisorer skulle træde i Stedet for de i Konkurslovens § 79 omhandlede handelskyndige Revisorer. Det er en Bestemmelse, som jo dog vel kun kunde komme til Virksomhed, naar der paa det Sted eller i Nærheden af det Sted, hvor vedkommende Bo bliver behandlet, findes saadanne autoriserede Revisorer. Det vilde dog vistnok være for meget at forlange, at hvis der f. Eks. kun fandtes saadanne Revisorer i København, skulde de saa tilkaldes og udføre den Virksomhed, som omhandles i Konkurslovens § 79 i alle Konkursboer rundt omkring i Landet? Det vil blive noget, der baade vil medføre mange praktiske Vanskeligheder og tillige i høj Grad, navnlig i mindre Boer, vil fordyre Behandlingen af Boerne. Og naar det i samme Paragraf foreslaas, at naar Passiverne overstige 25,000 Kr., skulle disse Revisorer benyttes i Stedet for de regnskabskyndige Tillidsmænd, som omhandles i Loven om Tvangsakkord, vil jeg bemærke, at dette trænger vistnok ogsaa til nogen nærmere Udformning. Thi der vil ofte kunne hengaa lang Tid, inden man véd, hvor store Passiverne i et Akkordbo ere. Det er noget, man ikke altid, i ethvert Tilfælde ikke altid med Sikkerhed, vil